

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719203296
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3719203296.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Ivety Anderlovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobkyne: Z.. K. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., Za L. XXXX/XX, zastúpená: Advokátkou kanceláriou JUDr. Petra Rybára, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25., IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 1.350,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4Csp/67/2019-105 zo dňa 11. júna 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.350,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.350,- eur od 05.12.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáha uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.350,- eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.350,- eur od 05.12.2019 do zaplatenia. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný odpor. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 21.06.2013 bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom uzatvorená zmluva označená ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere. V bode 5. tejto žiadosti/zmluvy boli uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere. V zmysle týchto súd zistil, že žalobkyňa žiadala žalovaného o poskytnutie úveru (úverového limitu) vo výške 1.500,- so splatnosťou v 42 mesiacoch, pri mesačnej splátke 80,37 eur. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa uhradiť bola 3.375,54 eur Predpokladaná RPMN bola uvedená ako 70,01 %, ročná úroková sadzba ako 70,01 %, priemerná RPMN ako 48,52 %. Poskytnutá čiastka revolvingu bola uvedená v sume 790,84 eur a celková čiastka pri revolvingu, ktorú sa zaviazala žalobkyňa zaplatiť bola dohodnutá na sumu 1.928,88 eur. Predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu bola stanovená na 63,32 % a ročná úroková sadzba revolvingu na 76,21 %. V bode 6. tejto žiadosti/zmluvy sa nachádzali údaje o schválenom revolvingovom úvere. Poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) bola stanovená na sumu 1.500,- eur, splatnosť úveru v 42 splátkach po 80,37 eur mesačne. Celková čiastka, ktorú sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť bola určená vo výške 3.375,54 eur, pri RPMN za úver 64,88 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %, priemernej RPMN 48,52 %. Poskytnutá čiastka revolvingu bola dohodnutá na sumu 790,84 eur, pri celkovej čiastke revolvingu, ktorú sa žalobkyňa

zaviazala zaplatiť 1.928,88 eur, predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 76,21 % a ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5,5 %. V tejto žiadosti/ zmluve bola včlenená aj samostatná Dohoda o poskytnutí služby, ktorá bola uzatvorená v ten istý deň. Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyni na jej žiadosť a po splnení vymedzených podmienok službu, spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy a záväzok žalobkyne zaplatiť žalovanému odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi súd zistil, že tento list zo dňa 21.06.2013, podpísaný len žalovaným, obsahuje údaje o schválenom úvere. Na rozdiel od údajov o schválenom revolvingovom úvere v bode 6. žiadosti/zmluvy, obsahuje tento list aj dátum splatnosti prvej splátky úveru dňa 19.08.2013, dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 19.01.2017, a odplatu vo výške 215,75 eur za poskytnutie služieb v zmysle článku 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby. Právne vec súd posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. a), b), f), g), j), § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 52 ods. 1, 3, 4, § 451, § 456, § 458 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd mal za preukázané a medzi sporovými stranami nesporné, že dňa 21.06.2013 žalovaný podpísal zmluvu o spotrebiteľskom úvere označenú ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500026918. Rovnako bolo nesporné, že sa žalobkyňa na základe predmetnej úverovej zmluvy zaviazala v pravidelných mesačných splátkach po 80,37 eur v počte 42 vrátiť žalovanému ako veriteľovi istinu úveru spolu s odplatom za poskytnutý úver vo výške 3.375,54 eur. Súd mal preskúmaním predmetnej zmluvy o úvere za to, že došlo k jej platnému uzatvoreniu. S námietkami žalobkyne o neuzatvorenie úverovej zmluvy, z dôvodu uskutočnenia rozdielných prejavov vôle, sa súd nestotožnil. Žalobkyňou tvrdený rozdiel v „žiadanej“ a „schválenej“ RPMN nepredstavuje skutočnosť, ktorá by viedla k neplatnosti zmluvy. Súd ďalej uviedol, že aj keby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala nesprávny údaj o RPMN, prípadne tento údaj neobsahovala vôbec, toto by nespôsobovalo neplatnosť zmluvy. Pre platnosť musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať len všeobecné náležitosti podľa Obchodného zákonníka a musí byť uzatvorená písomne. Tieto podmienky dodržané boli a teda došlo k platnému uzatvoreniu úverovej zmluvy. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky náležitosti predpokladané a vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Absentuje predovšetkým doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Tieto sú uvedené až v oznámení veriteľa o schválení úveru, čo nie je súčasťou zmluvy ale jednostranné oznámenie veriteľa. Zmluva o spotrebiteľskom úvere teda neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Ďalej súd považoval za rozporné so zákonom konanie žalovaného, ktorý žalobkyni poskytol namiesto dojednanej výšky úveru 1.500,- eur len sumu vo výške 1.284,25 eur. Uvedené bolo dané tým, že zmluvné strany spolu s úverovou zmluvou uzatvorili aj dohodu o poskytnutí služieb. Súd však poukazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. n) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať uvedenie všetkých poplatkov súvisiacich s poskytnutým úverom. Uvedené v danom prípade naplnené nebolo, keď odplata za poskytnutie služby nebola zakotvená priamo v úverovej zmluve, ale v zdanlivo samostatnej dohode o poskytnutí služieb. Za takéhoto stavu podľa súdu bolo zrejmé, že úverová zmluva neobsahuje jednoznačné uvedenie všetkých poplatkov súvisiacich s úverom. Súd dospel k záveru o nesprávnosti výpočtu RPMN, ktorej výpočet závisí aj od celkovej výšky úveru. Súd tak má za to, že pre výpočet RPMN bolo potrebné počítať s výškou poskytnutého úveru 1.284,25 eur a ako ďalšie náklady zahrnúť aj odplatu za poskytnutie služby. Pri výpočte, ktorý by zohľadňoval tieto skutočnosti, by nevyhnutne bola výsledkom iná, nepochybne vyššia, percentuálna sadzba RPMN. Keďže zmluva, na základe ktorej žalobkyňa plnila, neobsahovala údaje o výške úveru, ktorý bol dlžníkovi reálne poskytnutý, o výške RPMN, o termíne konečnej splatnosti a dobe trvania úveru, resp. tieto obsahuje v nesprávnej výške, teda neobsahuje zákonom požadované náležitosti alebo ich uvádza v inej výške v neprospech spotrebiteľa, je tento úver v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), g), j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy bezúročný a bez poplatkov. Povinnosťou žalobkyne tak bolo vrátiť len reálne poskytnuté plnenia vo výške 1.284,25 eur. Keďže žalobkyňa plnila nad rozsah skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Súd neuveril tvrdeniu žalovaného, že mu nebola doručená výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z predložených dokladov mal súd za preukázané, že výzva bola žalovanému doručená prostriedkami elektronickej pošty na emailovú adresu proficredit@proficredit.sk

dňa 29.11.2020. Táto adresa elektronickej pošty je zverejnená ako kontaktná adresa aj na oficiálnom webovom sídle žalovaného. Žalobkyni tak priznal aj nárok na úrok z omeškania v uplatnenej výške 5 % ročne za obdobie od 05.12.2019 (deň nasledujúci po lehote splatnosti určenej v predžalobnej výzve) do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd uzavrel, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný namietal záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti, nakoľko tento bol podľa žalovaného založený na nesprávnych skutkových záveroch a na nesprávnom právnom posúdení. Podľa žalovaného Zmluva o úvere č. 8500026918 je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie úveru / zmluva o úvere, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy, kam patrí aj oznámenia veriteľa o schválení úveru. Záver súdu prvej inštancie o tom, že oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je súčasťou zmluvy je podľa žalovaného v rozpore so súdnou praxou. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166, Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/62/2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 25Co/2/2019. Oznámenie veriteľa o schválení úveru je podľa žalovaného riadnou súčasťou zmluvy a termín konečnej splatnosti z neho vyplýva. Svoju argumentáciu opiera aj s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15z ktorého vyplýva, že údaje v zmluve je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Žalovaný ďalej napáda aj záver, podľa ktorého by neuviedenie „konečnej splatnosti úveru“ malo byť dôvodom pre bezúročnosť. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Zákomom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni do budúca doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Žalovaný ďalej namietal, že doba trvania zmluvy č. 8500026918 vyplýva z článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorého je zmluva uzavretá na dobu neurčitú. Žalovaný namietal aj závery súdu týkajúce sa dohody o poskytnutí služby a toho, že táto odplata podľa súdu mala byť súčasťou RPMN. Pre zahrnutie nákladov do celkových nákladov nie je podľa právneho názoru žalovaného v zmysle zákona rozhodujúca spojitosť s úverovou zmluvou, ale to, či ide o náklady na základe obligatórne alebo fakultatívne uzavretých doplnkových služieb. Všetky doplnkové služby majú nejakú spojitosť so spotrebiteľským úverom, avšak - ako vyplýva z ustanovenia § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy - rozhodujúce či, či konkrétne službu resp. dojednanie o nej spotrebiteľ musí alebo nemusí uzavrieť na to, aby získal úver. O taký prípad v prípade dohody o poskytnutí služby nejde a preto je zákonný a legitímny postup. Poukázal na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43CoR/5/2016 ohľadne dohody o poskytnutí služby. Žalovaný navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch jasne vyplýva, že všetky tam vymenované obligatórne údaje musia byť prítomné priamo v zmluve o spotrebiteľských úveroch, resp. v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami. Zároveň považovala za dôležité upriamiť pozornosť súdu na to, že ani predmetná

zmluva a ani predmetné oznámenie neobsahovalo uvedenie obligatórných údajov v správnom znení a forme, nakoľko ani toto oznámenie neuvádzalo správnu výšku celkových nákladov, či správnu výšku RPMN. Uvedené oznámenie pritom neupravuje dobu trvania zmluva, takže ani v tejto otázke nie je argumentácia žalovaného podľa žalobkyne dôvodná. Žalobkyňa opätovne poukázala na nedostatok predmetnej zmluvy, ktorým je doba trvania zmluvy. Zo znenia predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že táto neobsahuje vymedzenie doby trvania zmluvy tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má byť podľa dostupnej judikatúry určený počtom dní, týždňov, mesiacov alebo rokov, na ktoré sa zmluva uzatvára a počas ktorých z predmetnej úverovej zmluvy vyplývajú stranám jednotlivé práva a povinnosti. Samotná úverová zmluva vymedzenie doby trvania zmluvy preukázateľne neobsahuje a tento nemôže byť nahradený údajom o počte splátok alebo termínom konečnej splatnosti. Zmluvu je preto potrebné podľa žalobkyne považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Predmetná zmluva o úvere ďalej podľa názoru žalobkyne neobsahuje údaje o termíne konečnej splatnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má byť podľa dostupnej judikatúry určený konkrétnym dňom splatnosti poslednej splátky, teda konkrétnym dátumom, pričom toto nebolo uvedené priamo v zmluve ako to vyžaduje citovaný zákon o spotrebiteľských úveroch. Uvedené skutočnosti preto taktiež spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.09.2012, vydané pod sp. zn.: 17Co/151/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave dňa 17.04.2013, vydané pod sp. zn.: 11Co/124/2012, rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 17.02.2017, č. k. 8C/246/2016 - 40. Žalobkyňa ďalej namietala, že zmluva o úvere neobsahuje správnu výšku poskytnutého úveru. Uvedené je podľa žalobkyne dané tým, že v zmluve sa síce uvádza, že výška poskytnutých prostriedkov je 1500,- €, avšak tento údaj nezodpovedá skutočnosti, nakoľko hneď na začiatku úverového vzťahu bol spotrebiteľovi zrazený poplatok uvedený v bode 8.1 vo výške 215,75 €, t.j. spotrebiteľovi boli v skutočnosti poskytnuté iba finančné prostriedky vo výške 1.284,25 € a nie 1.500,- € ako sa uvádza v zmluve. Na základe výpočtu predloženého žalobcom k žalobe posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. RPMN je v zmluve uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, keď je vyjadrená v bode 5 hodnotou 70,01 % a následne v bode 6 predmetnej zmluvy hodnotou 64,88 %. Avšak ani jeden z predmetných údajov nie je správny, vzhľadom na výpočet predložený žalobcom, z ktorého vyplýva, že skutočný údaj o RPMN je v podstatne vyššej hodnote a to v hodnote horibilných 92,98 %. Žalobkyňa na podporu svojej argumentácie poukázala na viaceré rozhodnutia súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 15.04.2015, vydané pod sp. zn.: 5Co/764/2015, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 14.05.2014, vydaný pod sp. zn.: 3Co/29/2014 ako aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 15.03.2012, vo veci C-453/10 v ktorom súd konštatoval, že: „obchodnú prax, o akú ide vo veci samej, ktorá spočíva v uvedení nižšej než skutočnej RPMN v zmluve o úvere, treba kvalifikovať ako „klamlivú“ v zmysle článku 6 ods. 1 smernice 2005/29, pokiaľ zapríčiňuje alebo je spôsobilá zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Osobitne žalobkyňa vo svojom vyjadrení poukázala na princíp právnej istoty, ktorý v súvislosti s ochranou spotrebiteľa konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom v konaní vedenom pod sp. zn.: 5ECdo/192/2014 ako aj na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.01.2013, vydané pod sp. zn.: 6MCdo/9/2012. Žalobkyňa navrhovala, aby súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania zo strany žalovaného v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dňa 19.06.2013 žalobkyňa požiadala o poskytnutie úveru „žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluva o revolvingovom úvere“ (ďalej len „predmetná zmluva o úvere“). V bode 5 označenom ako „údaje o požadovanom revolvingovom úvere v eur (vyplňte)“ bol uvedený údaj o poskytnutej čiastke úveru (úverovom limite) 1500,- €, splatnosti úveru (počet splátok/ splatnosť- deň v mesiaci) 42/19, mesačnej splátke vo výške 80,37 €, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť 3375,54 €, predpokladanej RPMN za úver 70,01 %, ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,01, priemernej RPMN za úver 48,52 %, poskytnutej čiastke revolvingu 790,84 €, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1928,88 €, predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu

63,32 %, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 76,21 %. V bode 6 označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur (nevypĺňajte) bol rozdiel oproti bodu 5 iba v RPMN úveru, ktorá bola v bode 6 uvedená 64,88 %.

6. V predmetnej zmluve o revolvingovom úvere žalobkyňa požiadala o úver s údajmi uvedenými v bodoch 5, pričom je zrejmé, že žalobkyňa predmetnú zmluvu podpísala dňa 19.06.2013 v čase, kedy ešte neboli vyplnené údaje bodu 6 predmetnej zmluvy o úvere, ktoré žalovaný vyplnil až dňa 21.06.2013 v zmysle údajov uvedených v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500026918 zo dňa 21.06.2013 (ďalej len „oznámenie o schválení úveru“), kedy súčasne došlo aj k podpisu žalovaného na predmetnej zmluve o úvere. Žalobkyňa oznámenie o schválení úveru nepodpísala. Z uvedeného vyplýva, že v čase kedy žalobkyňa predmetnú zmluvu o úvere podpísala, nebola oboznámená s údajmi uvedenými v bode 6 predmetnej zmluvy o úvere a ani s údajmi uvedenými v oznámení o schválení úveru. Žalobkyňa tak v čase, kedy zmluvu podpisovala nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť poslednej splátky úveru, teda aká je doba trvania úveru, keďže tieto údaje neboli uvedené v zmluve o úvere, ale len v oznámení o schválení úveru dlžníkovi, ktorý bol len jednostranným právny úkon žalovaného.

7. Pokiaľ zmluva o úvere medzi žalobcom a žalovaným platne vznikla, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie vzhľadom na spôsob uzatvárania zmlúv akceptáciou návrhu na uzatvorenie zmluvy, keď jediným odlišným údajom ako bol uvedený v návrhu na uzatvorenie zmluvy žalobkyne (bod 5 zmluvy o úvere) bol odlišne uvedený údaj o výške RPMN v bode 6 zmluvy o úvere, ktorý ale nebolo možné považovať za údaj, ktorý závisí od dohody zmluvných strán, súd prvej inštancie správne tiež preskúmal, či predmetná zmluva obsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere.

8. Odvolací súd má za to, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, a síce dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého je v zmysle § 11 uvedeného zákona potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené údaje síce obsahuje oznámenie o schválení úveru zo dňa 21.06.2013, avšak v konaní nebolo preukázané, že týmito údajmi bola žalobkyňa v čase jej podpisu zmluvy o úvere oboznámená, a teda mala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť úveru, tak ako je uvedené aj vyššie. V tomto smere neobstojí argumentácia žalovaného, že oznámenie o úvere je súčasťou predmetnej zmluvy o úvere. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o dobe trvania úveru (predtým tiež konečnej splatnosti úveru), je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný, pričom žalobca túto skutočnosť v predmetnej veci nepreukázal. Vzhľadom na žalovaným namietaný rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15 je potrebné uviesť, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b)/.

9. Pokiaľ ide preto o posúdenie tejto náležitosti / § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. / v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili, tu odvolací súd vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy aj vyššie uvedené rozhodnutie Súdného dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej na ktorú sa žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje. Podľa odvolacieho súdu však ani eurokonformným výkladom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorý poskytol vo svojom vyššie uvedenom rozhodnutí Súdný dvor, nemožno prelomiť úplne jasné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. o bezúročnosti úveru v prípade neuvedenia termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Zákonodarca v tomto ustanovení jasne deklaroval požiadavku na uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzatvorenia zmluvy stranami

sporu platný a účinný. Aj z predmetného rozhodnutia Súdneho dvora je zrejmé, že Smernica č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu a Slovenská republika pri implementácii Smernice do zákona č. 129/2010 Z.z. povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila, pretože nesmerla zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Uvedený konflikt medzi Smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zákonom č. 129/2010 Z.z. však nie je možné riešiť priamou aplikáciou predmetnej smernice. Jednalo by sa o tzv. priamy účinok smernice. Otázka priameho účinku smerníc, konkrétne podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia, je riešený v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok smerníc je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Uvedené právne závery Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach /napríklad rozsudok z 26. februára 1986 vo veci Marshall, rozsudok zo dňa 05. októbra 2004 vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01/. V danom prípade tak priama aplikácia dotknutej smernice na vzťah medzi žalovanou ako spotrebiteľom a žalobcom ako dodávateľom nie je možná.

10. Ako uvádza aj žalovaný v odvolaní, Národná rada Slovenskej republiky dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa v § 9 ods. 2 písm. d/ (v čase uzatvorenia zmluvy písm. f/), vypustili slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, čo je však podľa názoru odvolacieho súdu bez dopadu na správnosť záveru o absencii obligatórnej náležitosti v zmluve danej cit. ustanovením. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky, je nielen údajom o konečnej splatnosti úveru, ale jeho uvedenie spĺňa aj požiadavku uvedenia doby trvania úveru (ktorá náležitosť zostala zachovaná aj po uvedenej novele).

11. Absencia čo i len jednej z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je postačujúca preto, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd však na doplnenie uvádza, že súd prvej inštancie dospel k s právnenému záveru aj v súvislosti s posúdením dojednanej výšky úveru a výške RPMN. Nebolo sporné, že namiesto dojednanej výšky úveru 1.500,- € v predmetnej zmluve o úvere, žalovaný poskytol žalobkyni len sumu vo výške 1.284,25 eur. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné, aby pre výpočet RPMN žalovaný uvádzal skutočnú výšku poskytnutého plnenia a ako ďalšie náklady mala byť zahrnutá odplata za poskytnutie služby v zmysle uzatvorenej dohody o poskytnutí služieb. Okrem toho, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu v bode 5 predmetnej zmluvy o úvere bola 63,32 %. V bode 6 bola uvedená vo výške 64,88 %. Ročná úroková sadzba bola stanovená jednotne vo výške 70,01 %. Ročná úroková sadzba pritom nemôže byť vyššia ako RPMN v zmluve o úvere. V danom prípade, nakoľko RPMN bola v zmluve o úvere uvedená v nižšej výške ako ročná úroková sadzba vo výške 70,01, je už aj z tohto zrejmé, že RPMN je uvedená v zmluve o úvere nesprávne, čo tiež spôsobuje následok, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa. Odvolací súd preto priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).